

Arrest

nr. 148 521 van 25 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor haar echtgenoot die zowel haar als haar dochter mishandelde.

In het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 7 november 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zij geen overtuigende feiten of elementen aanhaalde waaruit kan blijken dat zij voor de door haar aangehaalde problemen, die tot de louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) sfeer behoren, geen of onvoldoende beroep kon doen -of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele problemen met haar echtgenoot in de toekomst zou kunnen doen- op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeksters beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 138 762 van 18 februari 2015. Daar geen van de partijen binnen de vooropgestelde termijn gevraagd hebben om gehoord te worden, worden ze immers overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de in de beschikking van 26 januari 2015 opgenomen grond, met name dat verzoekster niet aantoonde dat de overheid in haar land van herkomst onwillig is om haar bescherming te verlenen.

Ter ondersteuning van haar huidige tweede asielaanvraag legt verzoekster volgende documenten neer: een rapport over Albanië van de Human Rights Council van de Verenigde Naties d.d. 7 juli 2014, en een rapport van Amnesty International d.d. 18 september 2014 waarin Albanië onder meer gevraagd wordt om ondanks een significante vooruitgang inzake de strijd tegen huiselijk geweld in dit verband bijkomende maatregelen te nemen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de tweede en huidige asielaanvraag van verzoekster niet in overweging genomen omdat zij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst benadrukt dat verzoeksters eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zij wat betreft de problemen met haar echtgenoot niet concreet aantoont dat er haar geen beschermingsmogelijkheden ter beschikking staan in haar land van herkomst, en erop gewezen dat deze beslissing en beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. In het kader van verzoeksters huidige tweede asielaanvraag is er, zo luidt de bestreden beslissing, geen element aanwezig in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet dat de kans aanzienlijk vergroot dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoeksters overtuiging dat haar echtgenoot haar bij een terugkeer naar Albanië zou vermoorden omdat zij zonder zijn medeweten uit Albanië is vertrokken doet, zo stelt de commissaris-generaal, geen afbreuk aan de door de Belgische asielinstanties in het kader van haar eerste asielaanvraag gemaakte vaststelling dat zij in geval van nieuwe problemen met haar echtgenoot niet aannemelijk (heeft ge)maakt in Albanië over onvoldoende beschermingsmogelijkheden te beschikken. Wat de door verzoekster in dit verband neergelegde algemene rapporten betreft, wordt opgemerkt dat een verwijzing naar algemene rapporten zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd en dat zij hiervoor geen beroep kan doen op de hulp en/of bescherming van de autoriteiten. De commissaris-generaal wijst erop dat de problematiek van huiselijk geweld in Albanië niet wordt ontkend, doch dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat er voor huiselijk geweld in Albanië beschermingsmogelijkheden zijn. Deze bevinding wordt bovendien door de door verzoekster neergelegde rapporten bevestigd, aldus de commissaris-generaal, die opmerkt dat hierin immers duidelijk staat te lezen dat, ondanks dat bijkomende maatregelen nodig zijn, er de afgelopen jaren in de strijd tegen huiselijk geweld aanzienlijke vooruitgang werd geboekt. Voorts wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat hoewel het contact met verzoeksters broer verwaterd is en zij sinds haar komst naar België geen contact meer heeft met haar ouders, bij haar eerste asielaanvraag reeds werd vastgesteld dat zij in Albanië over een sociaal netwerk beschikte en zij gesteund werd door meerdere familieleden en kennissen. Mocht verzoekster, zo wordt er verder aan toegevoegd, bij een terugkeer naar Albanië problemen krijgen met haar ouders en/of broer, dan nog maakt zij niet aannemelijk in haar land van herkomst over onvoldoende beschermingsmogelijkheden te beschikken.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Zij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de bestreden beslissing), waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoekster voegt als bijlage aan haar verzoekschrift de eerder door haar in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde (uittreksels uit) rapporten van de Human Rights Council van de Verenigde Naties en Amnesty International van respectievelijk 7 juli 2014 en 18 september 2014, en een deel van de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier. Het (opnieuw) aanbrengen van die algemene informatie wijzigt echter niets aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, volstaat verzoeksters verwijzing naar algemene rapporten zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd en dat zij hiervoor geen beroep kan doen op de hulp en/of bescherming van de autoriteiten. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekster, die voor haar problemen met haar echtgenoot in haar land van herkomst nooit hulp en/of bescherming bij haar nationale autoriteiten heeft gezocht, echter in gebreke blijft.

In zoverre verzoekster de hoorplicht geschonden acht, stelt de Raad vast dat zij werd gehoord zodat deze opgeworpen schending niet dienstig, noch ernstig is.

5. *Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."*

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 april 2015, voert verzoekende partij aan dat de verwerende partij in haar bestreden beslissing verwijst naar het arrest 138 762 naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag, doch dat dit arrest enkel vaststelt dat geen van de partijen gevraagd heeft om gehoord te worden. Verzoekende partij vervolgt dat de beslissing van de commissaris-generaal, genomen in het kader van de eerste asielaanvraag, geen gezag van gewijsde heeft en ook de beschikking van 26 januari 2015 niet onder het gezag van gewijsde valt van het arrest 138 762. Voorts betoogt verzoekende partij, onder verwijzing naar artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Europees Handvest, dat de Europese Commissie in haar rapport (gevoegd bij het verzoekschrift) heeft vastgesteld dat het huishoudelijk geweld in Albanië is toegenomen en de genomen maatregelen onvoldoende zijn. Zij beklaagt zich er over dat met dit rapport geen rekening werd gehouden en stelt dat het de plicht is van de commissaris-generaal om in het kader van het onderzoek naar artikel 48/4 § 2, b) van de vreemdelingenwet zijn beslissing te steunen op de meest recente en actuele informatie. Verzoekende partij stelt dat haar verklaringen aannemelijk zijn omdat zij overeenkomen met de rapporten van gezaghebbende internationale instellingen die aantonen dat 1/3 van de vrouwen in Albanië slachtoffer worden van huishoudelijk geweld. Derhalve is dit geen privé probleem, maar een nationaal probleem waarvan verzoekende partij het slachtoffer werd. Het betreft hier een gender probleem, namelijk verzoekende partij is het slachtoffer van huishoudelijk geweld enkel en alleen omdat zij vrouw is, en kan geen beroep doen op bescherming van de overheid omdat er geen sprake is van effectieve bescherming door de Albanese autoriteiten. Verzoekende partij besluit dat de geloofwaardigheid irrelevant is nu rapporten aantonen dat mishandeling van vrouwen in Albanië een vaststaand feit is zodat haar vrees voor vervolging aannemelijk is.

Het in het kader van verzoekende partij haar eerste asielaanvraag gevelde arrest van de Raad nr. 138 762 van 18 februari 2015 stelt, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, niet louter en alleen vast dat geen van de partijen gevraagd hebben om gehoord te worden. Het arrest stelt duidelijk dat *“Geen van de partijen (...) met toepassing van artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (heeft) gevraagd om gehoord te worden binnen de vooropgestelde termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking.”* en *“De partijen (...) derhalve overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van voormelde wet geacht (worden) in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.”*

In voornoemde beschikking wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoonde dat de overheid in haar land van herkomst onwillig is om haar bescherming te verlenen, gelet op o.a. de vaststelling dat zij voor haar problemen met haar echtgenoot nooit aangifte heeft gedaan bij de politie, of enige andere instantie. De beschikking van 26 januari 2015 maakt deel uit van het voormelde arrest nr. 138 762 en valt aldus, in weerwil van verzoekende partij haar betoog, wel degelijk onder het gezag van gewijsde.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, werd door de commissaris-generaal wel degelijk rekening gehouden met het ‘Albania Progress Report’ van de Europese Commissie van oktober 2014, waarin het probleem van huiselijk geweld kort wordt aangehaald. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing dienaangaande echter aan de hand van en op grond van deze en de andere informatie toegevoegd aan het administratief dossier omtrent (huiselijk) geweld en de beschermingsmogelijkheden in Albanië, dat hij niet ontkent dat huiselijk geweld een probleem is in Albanië, doch dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat er blijkens diezelfde informatie voor huiselijk geweld in Albanië beschermingsmogelijkheden zijn. De commissaris-generaal stelt tevens vast dat deze bevinding wordt bevestigd door de door verzoekende partij aangebrachte rapporten, waarin immers uitdrukkelijk staat te lezen dat, ondanks dat bijkomende maatregelen noodzakelijk zijn, er de afgelopen jaren in de strijd tegen huiselijk geweld aanzienlijke vooruitgang werd geboekt. Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

Verzoekende partij haar blote bewering ter terechtzitting dat zij geen beroep kan doen op bescherming van de overheid omdat er geen sprake is van effectieve bescherming door de Albanese autoriteiten, druist in tegen de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier alsook de informatie door haarzelf bijgebracht. Haar blote bewering berust bovendien niet op enige eigen persoonlijke en concrete ervaring, aangezien verzoekende partij, zo werd in het kader van haar vorige, eerste asielaanvraag vastgesteld bij 's Raads arrest nr. 138 762 van 18 februari 2015, voor de problematiek met haar echtgenoot nooit aangifte heeft gedaan bij de politie en/of enige andere instantie. Verzoekende partij toont aldus, door louter te verwijzen naar algemene informatie, niet aan en maakt geenszins aannemelijk dat de Albanese autoriteiten haar met betrekking tot de problemen met haar echtgenoot niet zouden kunnen of willen helpen/bescherming bieden, nu zij hen nooit om enige hulp en/of bescherming heeft gevraagd, waardoor haar bewering elke grondslag mist. Internationale bescherming kan evenwel slechts worden verleend bij gebrek aan nationale bescherming. Verzoekende partij toont echter niet aan dat de Albanese autoriteiten onwillig of niet in staat zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden.

In de mate verzoekende partij nog stelt dat haar verklaringen aannemelijk zijn omdat zij overeenkomen met de rapporten van gezaghebbende internationale instellingen die aantonen dat 1/3 van de vrouwen in Albanië slachtoffer worden van huiselijk geweld, dit geen privé probleem is, maar een nationaal probleem waarvan verzoekende partij het slachtoffer werd, en het hier een gender probleem betreft, namelijk dat zij het slachtoffer is van huiselijk geweld enkel en alleen omdat zij vrouw is, wijst de Raad erop dat het de taak is van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of een reëel risico op ernstige schade. Ingeval een beslissing wordt genomen op grond van artikel 57/6/2 onderzoekt de commissaris-generaal op grond van de verklaringen van de verzoekende partij of er nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Het loutere feit vrouw te zijn in Albanië, problemen te kennen met haar echtgenoot, en de vaststelling in gezaghebbende rapporten dat 1/3 van de vrouwen slachtoffer worden van huiselijk geweld zijn op zich onvoldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of een toekenning van de subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad is zich er

van bewust dat in bepaalde gevallen de situatie van de vrouw in een gemeenschap zorgwekkend kan zijn en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt, doch *in casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoonst en zelfs niet heeft betwist dat zij nooit aangifte heeft gedaan bij de politie en/of enige andere instantie.

Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 27 april 2015 opgenomen grond vermogen te weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS